MÜSLÜMANLIK VE KORKU

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر
Al-Ibar Publishing
İstanbul-2018

MÜSLÜMANLIK VE KORKU

Psikiyatri uzmanlarının, korku kavramı üzerine yaptıkları uzunca açıklamaları, -*ansiklopedik ölçekteki*- şu özet tanım içinde bulabiliriz: ***Bir tehlike ihtimali karşısında güven içinde olmadığını veya sahip olduğu değerlerin kayba uğrayacağını sanan*** *(veya böyle inanan)* ***kimsenin kapıldığı duyguya korku denir.***

Müslümanlık ile ***«korku»*** diye adlandırılan kaygı arasında ciddi bir bağ bulunmaktadır. Ne var ki günümüze kadar bu ilişki hiç irdelenmemiştir. Ancak bu dinin bir korku ürünü olduğu, bundan böyle yavaş yavaş ortaya çıkacaktır; Çağımızdaki hız ve iletişim imkânları, bu konudaki sırların deşifre edilmesini -*zaman alsa da*- sağlayacaktır. Fakat bu alâkayı tespit etmek ve onu gün yüzüne çıkarmak oldukça zordur. Ünlü araştırmacı **Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak**'ın bu gerçeği teyit eden bir ifadesi şöyledir: ***«(…) Bir kere önce şunu itiraf etmek gerekir ki, Türklerin İslam'ı nasıl yorumladıkları gibi, uzun bir zaman ve geniş bir mekânı içine alan, gerçekten çok mühim, olduğu kadar da karmaşık ve çok yönlü bir konuda doyurucu bilgiler verebilmek, ikna edici analizler yapabilmek fevkalâde zor bir iştir.»***[1] Çünkü Müslümanlığı tahminen 1000 yıl önce doğuran ***«Büyük Korku»*** hakkında bugün *(profesyonel araştırmacılar hâriç)* hemen hiç kimse doğru ve ayrıntılı bir bilgiye sahip değildir. Her şeyden önce; ***«Beşinci kol»*** diye isimlendirebileceğimiz yerli oryantalistlerden başka, Müslümanlığın İslam'dan nasıl üretildiğini bilen birine rastlamak mümkün değildir. Ancak bu uzmanlar, *(ileride açıklanacağı üzere)* maalesef olayı çarpıtarak örtbas etmeye çalışmaktadırlar. Çünkü esasen bu amaç için yetiştirilmişlerdir.

Evet, ***İslam*** gibi evrensel bir dinden ***«Müslümanlık»*** adı altındaki milli din ne zaman ve nasıl üretildi? Bu din neden korkunun ürünü olarak peydahlandı? Bu korkunun mahiyeti nedir? Bu dini kimler, hangi amaçla ve nasıl kurguladı? Tarihin akışı içinde Müslümanlık hangi evrim süreçlerinden geçerek bugünkü şeklini aldı? Günümüzde bütün Müslümanlar, -*bu dini doğuran korkuyu*- hâlâ içlerinde hissediyorlar mı? Bu soruların cevaplarını -*açık bir anlatımla, ikna edici deliller ve belgeler eşliğinde ve bir bütünlük içinde*- bağımsız ve özgün bir kaynakta bulmak mümkün müdür?

Bu soruların, maalesef kısa bir cevabı yoktur.[2] Çünkü gerek bu dini kurgulayan -*asırlar önceki*- derin mistik örgütün faaliyetlerine, gerekse tarih boyunca bu dini, İslam'ın kisvesi altında propaganda etmeye çalışmış olan rûhânîlere ait yazılı belgeler

---

[1] Bkz. **Prof Ahmet Yaşar Ocak**, Türkler, Türkiye ve İslam, s. 33, İletişim Y. 7. baskı, İstanbul-2005.

[2] Ünlü bir Türk bilgininin aşağıdaki ifadeleri bu gerçeği doğrulamaktadır:

«Türklerin yaklaşık milâdî 900'lerden itibaren peyderpey Müslüman olmaya başladıkları genel olarak kabul edilir. Türk tarihinde büyük bir dönüm noktası teşkil eden bu olayın, bugüne kadar genel çerçevelerin ve siyasi tarih sınırlarının dışına çıkılarak değişik yönleriyle hâlâ "mikro düzeyde" incelenmemiş olması, bu konuyla ilgili mevcut pek çok problemin derinliklerine inilmeden, yalnızca "makro plan"da birtakım genel kabuller ve spekülatif açıklamalarla yetinilmesi, doğrusu Türk sosyal bilimciliğinin ve özellikle Türk tarihçiliğinin hâlâ dolduramadığı en göze çarpan boşluklarından birisidir. Bu sebeple Türklerin İslam'ı kabulü, iyi biliniyor sanılmasına rağmen, aslında iyi ve doğru bilinmeyen birçok yanı hâlâ karanlık bir konudur.» Kaynak: Prof Ahmet Yaşar Ocak, Türkler, Türkiye ve İslam, s. 26, İletişim Y. 7. baskı, İstanbul-2005.

o kadar kıt, -*bununla birlikte*- o kadar birbirinden kopuk ve dağınıktır ki bunları toparlayarak bir araya getirmek, içlerinde yer alan olaylar arasındaki bağlantıları tespit etmek ve bu suretle kareleri yan yana getirerek tabloyu netleştirmek, bir maharet, uzmanlık, emek ve cesaret işidir. Bu konudaki uğraş, araştırmacının ömründen onlarca yıla mal olabilir. Çünkü Türklerin tarihini *(kendileri değil)*, Çinliler ve Araplar yazmıştır. Onlar da Türkler hakkında nadiren yazılı belgelere rastlamış, daha çok sözlü kültürlerinden yararlanarak eserlerini oluşturmuşlardır. Onun için Türk Müslümanlığı, tarihte eşine ender rastlanan bir muamma olarak binlerce sır barındırmaktadır. Üstelik ***«İlâhiyat profesörü»***, ***«sosyolog»***, ***«tarihçi»***, ***«araştırmacı»***, ***«siyasi analist»*** ve ***«ilim adamı»*** kisvesindeki yerli oryantalistlerden oluşan binlerce insan, medyanın ve akademik ortamın bu sırlardan haberdar olmaması için, bugün Türkiye'de yoğun çaba harcamaktadırlar. Fakat elinizdeki bu çalışmada ortaya koyduğumuz ipuçları sayesinde Müslümanlık, büyük ihtimalle önümüzdeki on yıl içinde sır olmaktan tamamen çıkacak, onun *(taklit ve paralel bir din olarak)* İslam ile hiçbir ilişkisinin bulunmadığı anlaşılacaktır.[3]

Müslümanlığı doğuran ***«büyük korku»***nun, -*günümüzdeki geniş Müslüman halk toplulukları için*- söz konusu olmadığına önce işaret etmek gerekir. Çünkü bu yapay dinin, yaklaşık 800 yıl önce nasıl projelendirildiği, niçin ve nasıl yaygınlaştırıldığı hakkında, bu kalabalıklar hiçbir tarihi bilgiye sahip değildirler. Ancak yukarıda ***«beşinci kol»*** diye nitelenen özel yetiştirilmiş bir grup insan, hiç şüphesiz bu korkuyu taşımaktadır. Çünkü bunların çoğu, tarihî olaylar hakkında az veya çok bilgi sahibidirler. Örneğin Türk yurdunun -*700'lü yılların başında*- Emevî orduları tarafından işgal edildiği sırada sahnelenen dramatik olaylara ilişkin bir nebze malumat sahibi oldukları muhakkaktır. Dolayısıyla -*bugünkü tarih itibarıyla tam 13 asır önce (707-715 yılları arasında) Türkistan halkının yaşadığı dehşet kadar olmasa bile*- bu elit tabaka derin bir kaygı taşımaktadır. Ancak bu, -*artık hem Arap, hem İslam korkusu değil*-, sadece İslam korkusudur! Milli Türk Müslümanlığını gündemde tutan, ona canlılık kazandıran ve onu spekülatif manevralar sayesinde İslam'la aynı imiş gibi göstermeye çalışan güçlerin taşıdığı korku işte budur.

Müslümanlığı doğuran ***«büyük korku»***nun kimler tarafından yönetildiğini ve İslam'ı dönüştürmede bu korkunun günümüze kadar nasıl kullanıldığını deşifre edebilmek için, yüzyıllardır baş tacı edilen bir grup mistik figürden ve bazı tarihî şahsiyetlerden[4]

---

[3] «Aslında bu iki dinin, birbirinin aynısı olmadığı, okumuş kripto bir elit tarafından, eskiden beri bilinmekte idi. Günün birinde ifşa edilebilir diye *çağımızda,* ***ilâhiyatçı-tarîkatçı*** *bir* ***"polit çete"*** bu tarihi sırrı saklamaya devam etmektedir. Fakat son yıllarda iletişim ağlarının çoğalmasıyla birlikte bunları bir korku sardı. Türkiye'de Nakşbendîliğin bilhassa 2000 yılından itibaren yaptığı inanılmaz ataklar bu konudaki paniği haber vermektedir. Fakat asırlardır, *(yaptırım gücüne sahip)* odakların, -*alarm halinde dikkat kesilerek*- gizlemeyi başardıkları bu sırrın, korkunç bir sürpriz olarak bugünlerde ortaya çıkması artık engellenemezdi. Bu saatlere kadar suskunluğunu sürdüren tarih, büyük bir cömertlik örneği vererek; kara kutusundaki bütün evliyacılık şifrelerini çözerek, onları ortalığa dökmeye hazırlanmaktadır.» *Kaynak:* ***Feriduddin AYDIN****, Geçmişten Bugüne Nakşbendîlik (Tarîkatçılığın Sırları ve Şifreleri).* Eser henüz yayınlanmamıştır.

[4] Müslümanlığın canlı kalmasını sağlayarak İslam'ın yeniden tarih sahnesine çıkmasını engelleyen, derin mistik örgütün 800 yıl boyunca yetişmiş özellikle sekiz teorisyeni, üstlendikleri roller bakımından büyük önem taşırlar. Bunlar: **Abdülhâlık Gucdevânî**, **Muhammed Bahauddîn Buhârî**, **Ubeydullah-ı Ahrâr**, **Ahmed Farukî Sirhindî**, **Hâlid-i Bağdâdî**, **Abdülhakîm Arvâsî**, **Said-i Nursî** ve **Fethullah Gülen'**dir. Bunlarla birlikte on binlerce, hatta yüz binlerce figüranın da propaganda için kullanıldığı muhakkaktır. Bu figüranlar arasında örneğin çağımızda BOP Projesi eşbaşkanlığını üstlenen kişiye varıncaya kadar birçok ünlü bulunmaktadır.

söz etmek gerekecektir. Çünkü bu kimselerden özellikle mistik teorisyenlerin, İslam öncesi dinlerden derledikleri çeşitli inanç ve ritüelleri, Türk insanının İslamî kültürüne uyarlamak için ne yaptıklarını ve bundan ne amaçladıklarını ortaya çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Böyle bir çalışmanın ise çok çetin bir yolu vardır; o da: ***Elde edilmiş (birbirinden kopuk ve oldukça dağınık) bilgi kırıntıları arasındaki bağlantılardan hareketle iz sürerek, en az 1000 yıllık olayların akışını ve bunların birbirini nasıl tamamladığını aydınlığa kavuşturmaktır.***

Bu olayların başlangıç noktasının, ***«Türklerin İslam'la yüz yüze geldikleri»*** tarih olduğu düşünülebilir. Fakat acaba Türkler gerçekten İslam'la yüz yüze gelebildiler mi? Önce bu sorunun cevabını bulmak gerekir. Çünkü Emevî ordularının Türkistan'a girdiği milâdî 707'de İslam, vahyin indiği tarih itibarıyla -*sözde*- 97 yaşındaydı. Oysa İslam, -*devletin siyasal rejimi ve toplumun hayat nizamı olarak (m.622-661 yılları arasında)*- sadece 39 sene uygulanabilmiş, Hz. Hasan'ın ölümüyle birlikte kısmen geri dönüşsüz olarak yürürlükten kaldırılmış, bir süre sonra da tamamen tarih sahnesinden çekilmiştir. Öyleyse 661 yılından sonra ancak bireysel olarak yaşanabilmiş olan İslam için yeni bir serüvenin başladığını rahatça söyleyebiliriz. Ne var ki bu dinin ancak bir avuç samimi insanın inisiyatifi ile aslına uygun olarak yaşatılabildiğini de itiraf etmek zorundayız. Eklemek gerekir ki**,** İslam'ı bireysel olarak yaşama gayretleri günümüze kadar devam etmiştir. Bu sayededir ki Kur'ân-ı Kerîm ve Sünnet değişmeden çağımıza kadar ulaşabilmiştir. Dolayısıyla Müslümanlar ***«ilk korku»***nun süregelen etkisiyle bugün Kur'ân'ı değiştirmeye kalkışıyor olsalar da *(ki bu konuda çeşitli projeler ve yoğun çabalar var!)*[5] bundan sonra göze alacakları girişimlerin sonuç veremeyeceğine inanmak gerekir. Nitekim Türk meâl yazarları *(Kur'ân'ın 40 yerinde geçen 8 kelimenin anlamlarını çarpıtmaya çalışmışlarsa da)*[6] Kur'ân-ı Kerîm'in Arapça orijinal metni üzerinde herhangi bir değişiklik yapmamışlardır, çünkü yapamamışlardır. Yani *(bu yazarlar arasında Arapça bilenler)* bunu asla başaramayacaklarını kestirmişlerdir.[7]

Müslümanlığı doğuran korkunun kaynağına ve nedenine gelince bu, -*707-715 tarihleri arasında Türk yurdunun sahne olduğu Emevî işgalleri sırasında*- Türklere ait yüz binlerce putun yakılmasından başka bir şey değildir. Ancak Türk tarihçileri tarafından bu olayların sürekli şekilde örtbas ediliyor olması çok ilginçtir.[8]

---

[5] Bunun en açık ve kesin kanıtlarından biri de Türk mealciler tarafından meallerin metinlerinde birçok kez ***«Müslüman»***, ***«müslümanlar»*** ve ***«Müslümanlık»*** kelimelerinin kullanılmış olmasıdır.

[6] Kur'ân-ı Kerîm'in 40 yerinde geçen bu sekiz kelime şunlardır:
مُسْلِماتٍ، مُسْلِمَةً، مُسْلِمُونَ، الْمُسْلِمُونَ، مُسْلِمِينَ، الْمُسْلِمِين، مُسْلِمَيْنِ.

[7] Şu gerçeği asla hatırdan çıkarmamak gerekir ki, hiç Arapça bilmeyen birçok kimse Kur'ân-ı Kerîm'in metnini Türkçeye çevirmeyi maalesef göze alabilmiştir. Demek ki Türkiye'de buna kalkışmanın hiçbir bedeli yoktur. Bu ise aslında Müslümanların İslam'a, akla gelebilecek her türlü müdâhalede bulunabileceklerini açıkça kanıtlamaktadır. Sonuç olarak bu da Müslümanlığın nasıl bir din olduğunu gözler önüne sermektedir.

[8] Bu konuda -*çok sınırlı olarak*- birtakım ipuçlarını ortaya çıkarmış olan ***(Ord. Prof. Dr. Fuad Köprülü***, ***Ord. Prof. Dr. Hilmi Ziya Ülken***, ***Prof. Dr. Abdülkadir İnan***, ***Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak***, ***Prof Dr. Zekeriya Kitapçı***, ***Turgut Akpınar*** ve ***Süreyya Su*** *gibi)* bazı cesur araştırmacılar çıkmışsa da bunlar -*büyük ihtimalle derin mistik örgütlerin faaliyetlerine ilişkin güçlü dayanaklara ulaşamadıkları için*- Müslümanlık komplosunun sırlarını -*yeteri kadar*- ifşa etmeye güç yetirememişlerdir. Nitekim bazı rivayetlere bakılırsa **Birûnî**'ye göre ***«Emevilerin genel komutanı Kuteybe bin Muslim, işgal ettiği Türk kentlerinde yazılı belgeleri toplatarak imha etmiştir.»*** Ayrıca Emevi ordusundaki askerlerin Orta

Müslümanlık dininin barındırdığı önemli sırlar eğer çağımıza kadar gün yüzüne çıkmamışsa, bunun nedeni, işte bu ***«örtbas»*** manevrasıdır. Bu manevranın iç yüzünü anlamak ise zor değildir.

Hiç kuşku duymamak gerekir ki yüz binlerce *(daha doğrusu milyonlarca)* insanın taptığı nesneleri onların gözleri önünde ateşe vermek, dehşet uyandıran bir hadisedir. En kutsal değerlerinin, -*korku dolu gözlerle*- ateşe verildiğini seyreden bir toplumun, -*asırlar geçmiş olsa bile*- düşmanını affetmiş olabileceği pek mümkün değildir. Nitekim Türkün vicdanındaki Arap nefreti günümüze kadar sürmüştür. Bunun örneklerine birçok alanda tanık olunmuştur.[9] Şu var ki Arap insanına karşı duyulan

---

Asya'da giriştikleri savaşlardan asıl amacın ganimet elde etmek olduğuna ilişkin bilgi kırıntılarına **Prof. Dr. Zekeriya Kitapçı**'nın çalışmalarında rastlamak mümkündür. Çağımızın ünlü Türk tarihçisi **Prof. Dr. İlber Ortaylı**'nın ***«Türkler öyle bayılarak din kabul etmez, son derece çakal bir millettir.»*** ifadesi ise ***kılıç zoru*** ve ***katliamlar*** hakkında birçok gerçeği özetler mahiyettedir.
(Bkz.https://t24.com.tr/haber/ilber-ortayli-turkler-oyle-bayilarak-din-kabul-etmez-son-derece-cakal-bir-millettir,336782)

Dolayısıyla bu şartlar altında İslam'la tanışmış olan Türklerin, bu dini aslına uygun olarak kabul etmiş ve onu orijinal şekliyle hayata geçirmiş olduklarını ileri sürmek çok büyük bir iddia olur. Çünkü zaten Emeviler İslam'ı Türklerden çok önce -*pratikte*- tahrip etmiş, onu evrensel niteliklerinin birçoğundan soyutlayarak Araplaştırmışlardı. Ayrıca, fetih ve cihâd adı altında girdikleri Türk kentlerini yakıp yıkan, servetlerini yağmalayan, birçok silahsız insanı kılıçtan geçiren, bununla birlikte esir aldıkları Türkleri kitleler halinde Arap kentlerine naklederek onları köle ve cariye diye esir pazarlarında satıp çalıştıran Emevîlerin, -*bu konuda -Türkler de dâhil-, İslam'a girmiş bütün etnik topluluklara*- kötü örnek oldukları muhakkaktır. Türkler okuma ve yazmaya önem vermedikleri için bu olaylar hakkında -*o tarihlerde*- kayda değer bir kaynak bırakmamışlardır. Aynı zamanda **Cengiz Han** ordularının (1220'de) Türk kentlerinde giriştiği soykırımlar hakkında da nedense Türkler suskundurlar! *(Halbuki **Cengiz**'in ordusunda Uygurlar ve Karluklar da vardı.)* Böylece anlaşılıyor ki Müslümanlık, her ne kadar Emeviler'in, ***-İslâmî cihad ruhundan uzak-*** işgal ve zulümlerine karşı bir tepki dini olarak ortaya çıkmış ise de, Moğol istilasının ve bizzat Türklerin kendi aralarında giriştikleri savaşların neden olduğu karmaşa ve bilgi kirliliğinin de bu dinin ortaya çıkmasında büyük etkileri olmuştur. Bütün bunlara ilaveten, tereddütsüz diyebiliriz ki Müslümanlığa temel oluşturan mistik akımlar, esasen *(Türkler henüz İslam'la tanışmadan)* Abbasîler döneminin başında ortaya çıkmıştır. Nitekim tasavvuf anlayışını İslam tarihinde ilk başlatan **Ebu Haşim es-Sufî** (öl. 733), Abbasîlerin kurucusu **Ebu'l-Abbas es-Seffah**'ın (750-754) çağdaşıdır. Sonuç olarak diyebilirz ki Araplar, her ne kadar ***«Müslüman»*** ve ***«Müslümanlık»*** kelimelerini hiçbir zaman kullanmamış olsalar da Müslümanlığın, İslam'a karşı alternatif bir din olarak ortaya çıkmasında en az Türkler ve İranlılar kadar sorumludurlar.

[9] Türklerin günümüzde bile Araplardan ne kadar nefret ettikleri, onların Arapları aşağılayıcı sözlerinden açıkça anlaşılmaktadır. Bu sözlerin aşağıdaki bir kısmı *(1804-1902 yılları arasında yaşamış olan)* **Abdurrahman el-Kevâkibî** adlı bir Arap araştırmacı tarafından tespit edilmiştir. O sözler şunlardır:

Dilenci Arap; Kör Fellâh; Arap Çingenesi; Kıptî Arap; Ne Şam'ın şekeri, ne Arabın yüzü; Siyah kedi ve köpeklerin Arap Arap diye çağrılması; Pis Arap; Arap aklı; Arap tabiatı; Arap Zevki; Arap çenesi; Bunu yaparsam Arap olayım; Nerede Arap nerede tambur… Bunlara sonra eklenmiş bazı benzer sözler daha vardır, örneğin: ***İşler Arap saçı gibi karışmış; Arap yağı bol bulunca K…..'na sürermiş; Arabın en iyisi attır vs.***
Bkz. عبد الرحمن الكواكبي، الأعمال الكاملة، ص: **325**. المؤسسة العربية للدراسات والنشر، بيروت–**1975**م.

nefret, temelde *(gizleniyor olsa bile)* Kur'an'daki İslam'a duyulan nefretten başka bir şey değildir. Bunu keşfedebilmek içinse özellikle Nakşbendi Müslümanlarla Kemalist Müslümanların İslam'ı gerçek anlamda yaşayan tevhid ehline *(Müslim-mü'minlere)* nasıl baktıklarını incelemek yeterlidir.

Bu konuyu irdelerken, birbirinden ayrı birçok meselenin iç içe girdiğini görüyoruz. Araştırmayı zorlaştıran büyük engellerden biri de budur. Örneğin, yüzyıllar önce Türk putlarını yakanlar, *(iddia edildiği gibi)* işgal sırasında soykırım ve cinayet işleyenler, eğer Emevî orduları idiyse bu olaylardan bütün Arapların, *(hele İslam'ın)* sorumlu tutulmaması icap eder. Mantıklı düşünmenin gereği budur. Aynı zamanda genelleme yaparak, Müslümanlığı İslam'ın karşısına çıkarmada bütün Türklerin görüş birliği içinde olduğunu ileri sürmek de çok büyük bir yanlış olacak, böyle bir yaklaşım bundan da öte, yukarıdaki değerlendirmeleri sabote etmek gibi bir art niyeti ortaya koyacaktır.

Ancak izine pek rastlanamayan bir sır vardır ki, tarihin akışı çok dikkatli şekilde izlenecek olursa *(toplumun vicdanında)* onun varlığını derinden sezinlemek hiç de imkânsız değildir. Bu sırrın özü ise şudur: ***«İslam'dan nefret»*** duygusu, aslında nitelik değiştirerek *(âdeta vücutta gizli bir kanser hücresi gibi)* derinden devam etmektedir. Evet, vicdanında dine yer vermeyenler hâriç, bu coğrafyada yaşayan hemen hiçbir insanın İslam'a karşı olduğuna rastlamak belki imkânsız gibidir. Dıştan görünen manzara budur. Ne var ki bu toplum asırlardır İslam'ı Müslümanlıkla özdeşleştirdiği için artık ondan nefret etmiyor gibi dışa yansımaktadır. Meselenin en önemli sırrı burada saklıdır. Nitekim eğer İslam, Müslümanlıktan tamamen ayıklandıktan sonra özgün niteliği içinde bir gün Müslümanlara sunulacak olursa *(Arap, Türk, Kürt, **F**ars, **B**erberî vs.)* hiçbir Müslümanın ona olumlu bir gözle bakacağı tahmin edilemez. Bunun kaynağı ise senkretizmdir. Yani olayın gerçek özeti şudur: İslam'ın helâli ile Müslümanlığın haramı, İslam'ın doğrusu ile Müslümanlığın yanlışı, İslam'ın güzeli ile Müslümanlığın çirkini, yüzyıllardır o kadar hileli yollarla, ilmik ilmik, iç içe ve ustaca örülmüştür ki bu gün artık bu iki dini birbirinden ayırmak mümkün değildir.

***

İslam'ın Müslümanlığa dönüştürülmesi olayı -*insanlık açısından*- hiç kuşkusuz bir faciadır. Bu cinayetin günümüze kadar mistik örgütler tarafından gizlenmiş olması da ayrı bir faciadır. Bu talihsizliğin nedeni olan 1000 yıl önceki toplumsal dehşet ve korkunun -*mistik örgütler ve onların destekçileri tarafından*- bugüne kadar gizlenebilmiş olması ise tarifi imkânsız bir başarıdır. Mistik akımlara *«bilimsellik»* adına destek sağlayan ve onları meşrulaştırmaya çalışan belli bir grup ***ilâhiyatçı-akademisyenlere,*** burada bilhassa dikkat çekmek gerekir. ***«Bilim adamı»*** unvanlı bu yerli oryantalistler, -*seleflerini aratmayacak çok zekice anlatım yöntemleriyle*- sözü edilen korkuyu gizlemeye çalışmaktadırlar. Nitekim **Prof Dr. Zekeriya Kitapçı**'dan başka hemen hiçbir araştırmacı bu olaya dokunmak istememiştir. Yerli oryantalistlerin bu konudaki manevraları ise çok ilginçtir. Ancak **Zekeriya Kitapçı**, ırkçı çevreleri tetiklememek için şu yumuşatıcı sözleri kaydetme ihtiyacını duymuştur:

Ancak Araplar da Türkler gibi Müslümanlaştıkları için, İslam'ın dışında kalmış olan bu toplulukların kendi aralarındaki bu tür kavgalar, İslam'ın gerçek mensupları olan ***Müslim-mü'minlerin*** gündemini hiçbir zaman meşgul etmez.

«Müslüman Fatih, (…) Budist mabedlerinin putlardan temizlenmesini, onların şehir meydanlarında toplatılmasını istemiş, daha sonra da hiç tereddüt etmeden yakılmasını emretmiştir. Böylece Kuteybe, bir taraftan uzun zamandan beri inandıkları, her türlü kötülüklerin defi ve iyiliklerin celbi için tazim ve saygıda bulundukları mukaddes putların hiçbir şeye yaramadıklarını bizzat onlara göstermek istemiş, diğer taraftan da Budizm ve Zerdüştlüğe belki de o devirlerin en ağır darbesini vurmuştur.»[10]

Birikimli bir araştırmacı olmasına rağmen bu konuda suskunluğunu koruyan ilim adamlarından biri de **Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak**'tır. Bu zat, -*1000 yıldan beridir Türklerde dinî algı ve anlayışın süreçleri ve bugüne nasıl gelindiği hakkında oldukça değerli bilgiler vermiş olmasına rağmen*-, İslam ile Müslümanlığın birbirinden bağımsız iki ayrı din olduklarına ilişkin tek kelime kaydetmemiştir. Bunun nedeni ise çok açıktır ve özü şudur; Eğer hazret bu olaydan söz edecek olursa onun, Müslümanlığı doğuran 1000 yıl önceki dehşet ve korku sahnelerini anlatması da gerekecektir. Bu ise Türk Müslümanlığının içyüzünü gözler önüne sermek anlamına gelir ki bunu göze almak hiç kolay değildir. Dolayısıyla buna bir türlü cesaret edemeyen **Ahmet Yaşar Ocak**, Müslümanlığı, İslam'dan ayrı bir din olarak ortaya koymak yerine onu, iki türlü İslam diye sınıflandırmıştır: ***«Ortodoks İslam»***, ***«Heterodoks İslam»***.[11] Oysa Kur'an-ı Kerim bir tek İslam'dan söz etmektedir. O da Hz. Muhammed'e (s) vahyedilmiş ve bir bütün olarak hayata geçirilmesi emredilmiş olan İslam'dır.[12] Bu hüküm, Kur'an-ı Kerim'de o kadar ciddi bir ifadeyle tescil edilmiştir ki herhangi bir kuşkuya mahal bırakmamak üzere İslam'dan başka hiçbir dinin geçerli olmadığı da ayrıca vurgulanmıştır.[13]

İşte, aslında başta Sayın **Ocak** olmak üzere, yerli oryantalistlerin taşıdığı kaygı buradan kaynaklanmaktadır. Nitekim eğer İslam'ın ***«Ortodoks»*** ve ***«Heterodoks»*** şeklinde iki türlü olduğunu söylemek yerine, Müslümanlığın paralel bir din olarak peydahlandığını açığa vuracak olurlarsa en az 800 yıldır gizleniyor olan sırları ifşa etmiş olurlar ki bunun bedeli çok ağır olacaktır. Büyük ihtimalle bunun doğuracağı tepkileri göğüslemekten çekinmişlerdir.

***

---

[10] Bkz. **Prof Dr. Zekeriya Kitapçı,** Orta Asya'da İslamiyetin Yayılışı ve Türkler, s. 113, 3. baskı,) Konya-1994

[11] **Doç. Dr. Durmuş Hocaoğlu** da bu farkı şöyle ifade ediyor: ***«Numenal İslâm'ın bir tek adet olmasına karşılık Fenomenal İslâm birden ziyadedir.»*** Kaynak: Köprü Dergisi; Türk Müslümanlığı Bahar 99 [66. Sayı]
http://www.koprudergisi.com/index.asp?Bolum=EskiSayilar&Goster=Yazi&YaziNo=427

[12] Bkz. Al-i İmrân Sûresi âyet: 19. Âyetin orijinal metni şöyledir:
إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ... (آل عمران/**19**)
Meâli: ***«Gerçek şudur ki, din, Allah katında İslam'dır.»***

[13] Bkz. Al-i İmrân Sûresi âyet: 85. Âyetin orijinal metni şöyledir:
وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ. (آل عمران/**85**)
Meâli: ***«Her kim ki İslâm'dan başka bir din arama çabası içine girerse, bilsin ki o din kendisinden asla kabul edilmeyecek ve o kişi âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.»***

Vaktiyle Müslümanlığı doğurmuş olan ***«büyük korku»***, tarih boyunca Türk topluluklarında birçok korkuya daha kaynaklık etmiştir. Bu nedenle Müslümanlığı ***«Korku Dini»*** olarak nitelemek yanlış olmasa gerektir. Örneğin bunlardan biri de çağımızda Müslüman Kemalistlerin, ***«büstlere yönelebilecek tecavüz»*** korkusudur. Bu kaygı Kemalistlerde o kadar büyük bir psikolojik rahatsızlık haline gelmiştir ki bunlar, 1940'lardan 1980'lere kadar el altından akıl hastalarına sık sık büst kırdırmış, böylece bu korkunun devam etmesini sağlamışlardır. Türk siyaset terminolojisine giren ***«Beka meselesi»*** deyimi de bu korkunun önemli simgelerindendir. Nitekim artık sıradanlaşmış bir terör olayı bile bu deyimin bir süre sıkça kullanılmasına neden olabilmektedir.

Önce ***«büyük korku»***dan, sonra da onun tarih boyunca günümüze kadar doğurduğu başka birçok korkudan sadece bazılarının yansımalarına birkaç örnek vermek önyargısız zihinlere ışık tutacaktır.

* Büyük korku ilk kez, **Ahmed Yesevî** (1093-1166) ile **Abdülhâlık Gucdevânî** (öl.m. 1179) arasındaki dayanışmanın -*hiç şüphesiz*- bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bunu şöyle özetleyebiliriz: «***Müslümanlığın*** en büyük mimarı olmasına rağmen **Yesevî**, bu tarihî projeyi hayata geçirmek için attığı adımlarda daima sır saklamıştır. Günümüzde ırkçı kesimler tarafından, hakkında sık sık tanıtım etkinlikleri düzenlenerek ***"büyük âlim ve evliya"*** olduğu yolunda propagandası yapılan **Yesevî**, aslında -*cahil biri olmasına rağmen*- çok başarılı bir ***kripto sûfîdir***. Bu nedenle de ***"Ehl-i Sünnet"*** eğilimli ilim adamları ve araştırmacılar tarafından ***«Bâtınî»*** olarak damgalanmıştır. Öngördüğü bu yeni dinin felsefesini milli ruha uygun şekilde düzenlerken bir tereddüt yaşamadığı, çünkü onun atalar kültüne bağlı olduğu anlaşılmaktadır. Bu ise, Nakşbendîlikteki ***yarı-gizli*** tutuma ve çevreye daima ***"Sünni"*** kisve içinde gözükme anlayışına aykırıdır.»[14]

Ahmed Yesevî, mitolojik ***«Arslan Baba»*** hikâyesiyle ünlenmiştir. Bu gerçek dışı olayı, **Ord. Prof. Dr. Fuad Köprülü** şöyle nakletmektedir:

«Arslan Baba, menkabeye göre ashâbın ileri gelenlerindendir. Meşhur bir rivâyete göre dört yüz sene ve diğer bir rivâyete göre de yedi yüz sene yaşamıştır. Onun Türkistan'a giderek Hoca Ahmed'i irşada memur olması, bir mânevî işârete dayanıyordu: Hz. Peygamber'in gazâlarından birinde, ashâb-ı kiram nasılsa aç kalarak onun huzuruna geldiler; biraz yiyecek istirham ettiler. Hz. Peygamber'in duası üzerine Cibrîl-i Emîn. Cennetten bir tabak hurma getirdi. Fakat o hurmalardan bir dânesi yere düştü. Hz. Cibrîl dedi ki: "Bu hurma sizin ümmetinizden Ahmed Yesevî adlı birinin kısmetidir. Her emânetin sâhibine verilmesi tabiî olduğu için Hz. Peygamber, ashâbına, içlerinden birinin bu vazifeyi üzerine almasını teklif etti. Ashâptan hiç biri cevap vermedi; yalnız Baba Arslan inâyet-i risâletpenâhî ile bu vazifeyi üzerine alabileceğini söyledi. Bunun üzerine Hz. Peygamber, o hurma dânesini eliyle Arslan Baba'nın ağzına attı ve mübârek tükrüklerinden de ihsan etti. Hemen hurma üzerinde bir perde zâhir oldu ve Hz. Peygamber, Arslan Baba'ya, Sultan Ahmed Yesevî'yi nasıl bulacağını ta'rif ve ta'lim ederek onun terbiyesiyle meşgul olmasını emretti. Bunun üzerine Arslan

---

[14] ***Feriduddin AYDIN***, *Geçmişten Bugüne Nakşbendîlik (Tarîkatçılığın Sırları ve Şifreleri)* henüz basılmamış eser.

Baba Sayram'a -yâhut Yesi'ye- geldi ve üzerine aldığı vazifeyi yerine getirdikten sonra, ertesi yıl vefat eyledi."»[15]

Bu münasebetle Hz. Peygamber'in ***«Her kim benim ağzımdan yalan söylerse Cehennem'de yerini hazırlasın!»*** meâlindeki hadisini hatırlamamak mümkün değildir. Milli Türk Müslümanlığının ilk kurucularından olan **Yesevî**'nin ***«Divan-ı Hikmet»*** adlı kitabında yer alan bu hikâye, onun hem bilgi düzeyi, hem de ahlâkî durumu hakkında yeterli ipuçları vermektedir. Ne var ki bugün aklı başında hiçbir Müslüman Türkün, bu hikâyenin gerçek olabileceğine inandığını söylemek mümkün değildir. Bu ise hem Müslümanlığın, hem de Müslümanların büyük çelişkilerinden ve «büyük korku»yu çağrıştıran önemli sembollerden sadece biridir.

Nakşbendîliğin doğmasında büyük etkileri olan **Abdülhâlık Gucdevânî**'ye gelince bu şahıs, **Ahmed Yesevî**'nin samimi arkadaşı ve Müslümanlığın baş mimarlarından biridir. Hint dinlerinden ilham alarak Budizm'den devşirdiği sekiz kurala[16] dayalı felsefesiyle Müslümanlık projesine büyük bir katkı sağlamıştır. Bunlar baş başa vererek *(izahı buraya sığmayacak uzun bir hikâyesi olan)* çeşitli dinlerden derledikleri inanış ve ritüeller üzerinde yeni bir din inşa etmişlerdir. Böylece Emevi döneminde yaşanan put kıyımının 500 yıl devam eden psikolojik etkilerini giderecek sistemler bulmuş, bu suretle Türk topluluklarını rehabilite etmeye çalışmışlardır.[17]

Muhtemelen bazıları şöyle bir itirazda bulunacaklardır; *«câhiliyye Araplarının putperestliği, eski Türklerin putperestliğinden daha meşhurdu. Türklerde (klasik anlamdaki) putperestlik Araplardaki kadar çok yaygın değildi. Hemen her Arabın bir veya birkaçına taptığı, toplam 360 putun tümünün Hz. Muhammed tarafından imha ettirilmesi, sizin **"büyük korku"**ya bağladığınız olaya ilişkin tezinizi zayıflatmaktadır."*

Böyle bir itirazda bulunabileceklerin hesaba katmadığı ya da katamadığı şu noktaları açıklamakta yarar vardır**:**

Önce şunu hatırlatmak gerekir ki, Hz. Peygamber (s), Mekke'yi fethettiği ve cahiliye düzenini kökünden kaldırmak üzere olduğu gün, putları tamamen imha ettirmiştir. Bu tarihte klasik Arap putperestliğine kati şekilde son verilmiştir. Dolayısıyla olaydan korkacak hemen hiç kimse kalmamıştır. Bu gerçek o kadar kesindir ki Kur'ân-ı

---

[15] Prof. Dr. Fuad Köprülü, Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar, s.28, 29. Ankara-1993

[16] Bu sekiz kural şunlardır: ***Hûş Der Dem***, ***Nazar Ber Kadem***, ***Sefer Der Vatan***, ***Halvet Der Encümen***, ***Yâdkerd***, ***Bâzgeşt, Nigehdâşt***, ***Yâddâşt***. Bunlara, **Muhammed Bahâuddin Buharî** üç kural daha eklemiştir: ***vukûf-i zamânî***, vukûf-i ***adedî***, ***vukûf-i kalbî***. Ancak ne ilginçtir ki 800 yıl önce yaşayan **Gucdevânî**'nin ve onun takipçisi olan **Buharî**'nin bu kuralları nereden devşirip neden dine ekledikleri ve bu yetkiyi kimden aldıkları hakkında hiçbir Türk âlimi soruna eğilmemiş ve bu zendekayı sorgulamamıştır! Bu da Müslümanların ***«Tevkifiye»*** sistemine ve ona bağlı olarak ***«Ef'âl-i makellefin»***'e inanmadıklarını kanıtlamaktadır. Mürcie anlayışının Müslümanlar arasındaki yaygınlığı da bunu desteklemektedir.

[17] Büyük korkunun buradaki ipuçlarından yararlanabilmek ve Müslümanlığın *(önce mistik temeller üzerinde)* nasıl tasarlanıp zamanla nasıl hayata geçirildiğini -*tarihi süreçleriyle*- izleyebilmek için tasavvuf ve tarikatlar konusunda çok geniş bir ilmi birikime sahip olmak gerekir. Unutmamak lâzımdır ki Müslümanlık, Tasavvuf ve tarikat temelleri üzerinde inşa edilmiştir. Yine unutmamak icap eder ki, gerek tasavvufta, gerekse tarikatlarda iman kurumu yoktur. Dolayısıyla Müslümanlığın esasen ***«İmansız evliyalık»*** sistemi üzerinde bina edildiği, hatırdan çıkarılmamalıdır.

Kerim, şeytanın mü'min toplumdan umudunu tamamen kestiğini tescil ve ilân etmiştir.[18] Putperestlik, -*İslam'ın 40 yıl sonra tarihe karışmasından sonra (ve bu kez insanın insana tapması şeklinde)* kılık değiştirerek ancak dönebilmiştir. Nitekim bu tür putperestlik, 540 yıl sonra Türkistan'da inşa edilen Müslümanlıktaki putperestlik için ilham kaynağı olmuştur. Sonuç olarak, Mekke'nin fethinden sonra Arap toplumunda 40 yıl gibi bir süre için de olsa ***«Muhammed ve İslam korkusu»*** diye bir şey söz konusu değildir. Oysa Türkleri yöneten ve yönlendiren Müslüman elit tabakada günümüze kadar devam eden müthiş bir ***«İslam korkusu»*** mevcuttur. Bir komplo olarak İslam Müslümanlıkla özdeşleştirildiği için halk arasında bu korku sezilememektedir. Bunun günümüzde yalanlanamaz kanıtları vardır: ***«Siyasal İslam»***, ***«Kökten Dincilik»*** ve ***«Fundamantalizm»*** söylemleri, İslâm'a duyulan derin nefretin birer ifadesidir. Keza; ***Mü'min-muvahhid*** azınlığa, ***el-Kaide*** ve ***Daiş*** teröristleri gibi bakılması ve onlarla aynı kefeye konması yine bu nefreti çağrıştırmaktadır.

Şunu da eklemek lâzımdır ki 661 yılından sonra Araplar *(Kur'ân'ın dilini bildikleri halde)* yeniden bir cahiliye toplumuna dönüşmüş ve *(adına Müslümanlık diyemez isek de)* yeni bir dine girmiş, bir tür Müslümanlaşmışlardır. Bu dinin ana ekseni Araplarda liderlere tapmak, Türklerde ise liderlere ve "evliyalara" tapmaktır.

* Büyük korkunun ikinci yansıması Türk Müslümanlar *(ve Arap selefiler)* arasında yaygın olan ***"Muaviyecilik"***tir. Arapların Muaviyeciliği anlaşılabilir gibidir. Çünkü, 1000 yılı aşkındır Araplara kin besleyen İranlılar **Hz. Ali**'yi ve soyunu âdeta ilâhlaştırmış bulunuyorlar. Araplar da -*buna misilleme olarak*- **Hz. Ali**'ye ve soyuna düşman olan **Muaviye**'yi idol haline getirmişlerdir. İranlılara misilleme yapmayı meşrulaştırmak için Arapların Muaviye'yi savunmasının esas sebebini, -*temelde bu toplumda (putperestliğe yeniden dönme özlemi olarak)* ***lidere tapımda aramak*** gerekir. Ayrı ayrı gerekçelerle de olsa, Muaviye hayranlığının yansımasını ***"Bayezid"*** isminde görebiliyoruz. Hem Araplar, hem Türkler, bu ismi kullanmışlar, toplumdan hiçbir tepki almamışlardır. Bilindiği gibi, bir meşhur tasavvuf büyüğünün ismi de, Osmanlılarda bir padişahın ismi de, günümüzde meşhur bir şovmenin ismi de **Bayezid**'dir. Anlamı ***"Yezid'in babası"*** demek olan bu isim, sadece **Muaviye** hayranlığını değil, aynı zamanda **Muaviye**'den çok daha müfsid bir ismi, Peygamber torunu **Hz. Hüseyin**'in katilinin ismini de içermektedir. Ancak Türk Müslümanların **Muaviye** hayranlığı çok daha farklıdır. Bunu *«Sünnî Türklerin ve Arapların ortak anlayışı»* olarak savunmak son derece yanlıştır. Bu hayranlığın sünnîlikle hiçbir bağlantısı olmadığı gibi Müslümanların sünnîliği(?) de esasen ***«örtbas»*** olayında kullanılan bir perdeden başka bir şey değildir. Meselenin içyüzüne ait ilk şifrelerden birini, -*özetle*- şöyle çözmek mümkündür:

Türkler Emevî döneminde aşağılandıkları kadar tarihin hiçbir döneminde ve başka bir millet tarafından aşağılanmamışlardır. Hal böyle olunca Türkler neden Emevi sülâlesinin başı olan *(Üstelik Hz. Peygamberin yakınlarına derin bir düşmanlık beslemiş bulunan)* **Muaviye**'ye hayranlık duysunlar? Bunun mantıklı bir nedeni var mıdır? Ayrıca «***Muaviye****'nin ashaptan olduğu ve vahiy kâtipliği yaptığı»*, ***Müslümanları*** asla ilgilendirmemektedir. Aksine bu mesele, esasen yalnızca İslam'ın mensupları olan ***Müslim-mü'minleri*** ilgilendirir. Çünkü *(defalarca tekrarlandığı üzere)* ***Müslümanlık*** ile ***İslam***, birbirinden tamamen bağımsız iki ayrı dindir.

[18] Bkz. El-Maide/3

Dolayısıyla Müslümanlık bir vahiy dini değildir ki *«vahiy kâtibi olmak»*, **Muaviye**'nin Müslümanlar arasında saygı görmesi için bir gerekçe teşkil etsin!

Bütün bu analizler ise Türk Müslümanların **Muaviye**'ye neden hayran oldukları hakkında bize önemli bir ipucu sunmaktadır: ***«örtbas!»*** Çünkü hem Şiilikle savaşmayı devam ettirebilmenin, hem de Müslümanlığı İslam kisvesinde gösterebilmenin, aynı zamanda İslam'ı savmanın da bir yolu işbu **Muaviye** hayranlığıdır.

* Büyük korkunun üçüncü yansıması, Müslümanların, kurduğu devlet yapısı içinde bir şûrâ meclisine hiçbir zaman yer vermemiş olmalarıdır. Çünkü şûrâ, İslam'ın insanlığa sunduğu en yüce değerlerden biridir. Bu sistemi Yunanlılardan kalma *«demokrasi»* ile karıştırmamak gerekir.

Müslümanlar siyasi yönetim şekli olarak daima monarşiyi tercih etmiş, böylece İslam'ın *-bir bütün olarak-* yeniden tarih sahnesine çıkmasını bilinçli olarak engellemişlerdir. Günümüzde başta Müslüman Türkiye olmak üzere, Müslümansı Araplar arasında da yaygın olan ***«tek adam rejimleri»*** bunu açıkça kanıtlamaktadır.

* Büyük korkunun dördüncü yansıması, Müslümanların İslam'ı cami ile mezarlığa hapsetmiş olmalarıdır. Bu suretle İslam'ın hayat damarları koparılmış, sosyal yaşam alanlarıyla ilişkisi kesilmiştir.

* Büyük korkunun bir başka etkisi, Müslümanların tarih boyunca âlim yerine sırf din adamı yetiştirmek için harcadıkları çaba şeklinde yansımıştır. Bu gelenek günümüzde de bütün hızıyla devam etmektedir. Nitekim İmam Hatip okullarının ve İlahiyat fakültelerinin yaygın hale getiriliyor olması bunu güçlü şekilde kanıtlamaktadır. Nedenine gelince; âlim kişi toplumu İslam'a yönlendirecektir; bu ise korkulanın başa gelmesine izin vermek anlamına gelir ki Müslümanların bunu kabullenmesi mümkün değildir. Son yıllarda akademik kariyer yapanlara, *-âlimlere alternatif olarak-* ***«Akademisyen»*** unvanı veriliyor olması**,** İslam'a karşı alınmış olan tavrın yine yansımalarındandır.

Günün birinde İslam'ın Türkiye'ye sıçrama olasılığı Müslümanları daima tedirgin etmiştir. Bu tedirginliği, Müslümanların hemen bütün davranışlarında, tepkilerinde, geleneklerinde, yasalarında ve dinsel etkinliklerinde açıkça görmek mümkündür. Bu tedirginlik hiç kuşkusuz, asırlar önceki ***«büyük korku»***nun günümüzdeki yansımasıdır. Hâcegân geleneğinin takipçisi olan elit bir yönlendirici grubun *-kendi vicdanında-* şu soruyu fısıldadığına büyük ihtimal vermek gerekir: ***«Acaba günün birinde yine putlarımız toplatılıp ateşe verilecek mi?»*** Bu duygunun bilinçaltı bir reaksiyon olması muhtemeldir. Fakat *-büyük olasılıkla-* on milyonlarca insanın DNA'sına işlemiş olan bu gizli soruyu gün yüzüne çıkarabilecek bir teknoloji maalesef henüz keşfedilmemiştir. Onun için Müslümanlardaki ***«İslamofobi»***nin dış dünyadaki ***«Müslümanofobi»***den çok daha şiddetli olduğu muhakkak ise de, bunu somut biçimde ortaya çıkarmak oldukça zordur. Fakat gerçeği söylemek gerekirse, korku ile yatıp korku ile kalkan Müslümanların, *(gizliyor olsalar bile)* en büyük korkusu, hiç şüphesiz İslam'dır. Kur'ân-ı Kerîm bu sırrı bize açıklamaktadır.[19]

---

[19] Bkz. Al-i İmrân Sûresi âyet: 151

سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ :(آل عمران/**151**)